A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített nyolcadik tanács)

2024. november 13. *

„Intézményi mulasztás megállapítása iránti kereset – Állami támogatások – Közös halászati politika – A merevítőrudas zsákhálóval, elektromos áram felhasználásával halászó hajótulajdonosok részére nyújtott finanszírozás – Panasz – Elfogadhatóság – A Bizottság állásfoglalása – Az állásfoglalás egyértelmű és végleges jellege – A Bizottság hatásköre – Eljárási kötelezettség”

A T-141/23. sz. ügyben,

Laurent Merlin (lakóhelye: Équihen-Plage [Franciaország]) és a mellékletben megnevezett többi felperes [1] (képviselik őket: F.-C. Laprévote, F. de Bure és T. Otmani ügyvédek)

felperesek

az **Európai Bizottság** (képviselik: B. Stromsky, M. Abenhaïm és C. Perrin, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács),

tagjai: S. Papasavvas elnök, A. Kornezov (előadó), G. De Baere, D. Petrlík és S. Kingston bírák,

hivatalvezető: L. Ramette tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. május 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 265. cikken alapuló keresetükben a felperesek, Laurent Merlin és a mellékletben megnevezett többi természetes és jogi személy annak megállapítását kéri a Törvényszéktől, hogy az Európai Bizottság a Holland Királyság által a merevítőrudas zsákhálóval, elektromos áram felhasználásával (a továbbiakban: elektromos halászat) halászó hajótulajdonosok részére nyújtott,

* Az eljárás nyelve: francia.

[1] A többi felperes felsorolását csak a feleknek kézbesített változat melléklete tartalmazza.

a felperesek által jogellenesnek tartott állami támogatásokra vonatkozóan ez utóbbiak által előterjesztett panaszok vizsgálatát követően jogellenesen elmulasztotta az Európai Unió működéséről szóló szerződés 108. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendeleten (HL 2015. L 248., 9. o.) alapuló határozat meghozatalát.

A jogvita előzményei

2 A felperesek 36 francia, holland és egyesült királysági halász, valamint az európai kisüzemi halászok – amelyek a La Manche és az Északi-tenger vizein folytatnak halászati tevékenységet – szövetsége, a Low Impact Fishers of Europe (LIFE).

3 2021 márciusában a felperesek a 2015/1589 rendelet végrehajtásáról szóló, 2004. április 21-i 794/2004/EK bizottsági rendelet (HL 2004. L 140., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 4. kötet, 3. o.; helyesbítés: HL 2011. L 114., 7. o.) IV. mellékletében szereplő formanyomtatvány használatával panaszokat (a továbbiakban: panaszok) nyújtottak be a Bizottsághoz.

4 Panaszaikban a felperesek először is arra hivatkoztak, hogy a holland hatóságok a halászati erőforrások és a tengeri ökoszisztémák technikai intézkedések révén történő védelméről, az 1967/2006/EK és az 1224/2009/EK tanácsi rendelet, továbbá az 1380/2013/EU, az (EU) 2016/1139, az (EU) 2018/973, az (EU) 2019/472 és az (EU) 2019/1022 európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 894/97/EK, a 850/98/EK, a 2549/2000/EK, a 254/2002/EK, a 812/2004/EK és a 2187/2005/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2019. június 20-i (EU) 2019/1241 európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2019. L 198., 105. o.; helyesbítés: HL 2019. L 231., 31. o.) felváltott, a halászati erőforrásoknak a fiatal tengeri élőlények védelmét biztosító technikai intézkedések révén történő megóvásáról szóló 1998. március 30-i 850/98/EK tanácsi rendeletben (HL 1998. L 125., 1 o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 3. kötet, 217. o.) foglalt szabály – amely szerint a merevítőrudas vonóhálót használó flotta számára tagállamonként legfeljebb 5% elektromos halászat engedélyezett (a továbbiakban: 5%-os szabály) – megsértésével bocsátottak ki halászati engedélyeket.

5 Ezt követően a panaszok „Jogellenes, és a belső piaccal összeegyeztethetetlen európai támogatások” című részében a felperesek azt kifogásolták, hogy a Holland Királyság 2007 óta finanszírozást nyújtott merevítőrudas vonóhálóval elektromos halászatot folytató holland hajóknak, megsértve többek között az 5%-os szabályt, valamint az Európai Halászati Alapra (EHA) és az Európai Tengerügyi és Halászati Alapra (ETHA) vonatkozó szabályokat. Álláspontjuk szerint az említett vonóhálós hajók tehát az EHA és az ETHA alapján nem részesülhettek volna e finanszírozásban, így az említett finanszírozásokat jogellenes, és a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak kell minősíteni.

6 Végül a panaszoknak „A belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatások” című részében a felperesek a Holland Királyság által a merevítőrudas vonóhálóval elektromos halászatot folytató holland hajóknak nyújtott olyan támogatási intézkedések fennállását kifogásolták, amelyek jelentős mértékben meghaladták az alkalmazandó *de minimis* küszöbértékeket, és amelyeket ennélfogva állami támogatásnak kell minősíteni.

7 2021. április 16-i levelében a Bizottság Versenypolitikai Főigazgatósága (DG) válaszolt a felpereseknek, rámutatva, hogy a panaszokból kitűnik, hogy a sérelmezett finanszírozásokra vagy az EHA, vagy az ETHA keretében került sor, és hogy amennyiben egy intézkedést az EHA-ból

vagy az ETHA-ból finanszíroztak, az ezen alapokra vonatkozó szabályok elsőbbséget élveznek az állami támogatásokra vonatkozó szabályokkal szemben. E főigazgatóság szerint, mivel az említett panaszok a közös halászati politikára (KHP) vonatkozó szabályokkal kapcsolatos kérdéseket vetettek fel, azok vizsgálatát a közös halászati politika sajátos eljárásai, nem pedig az állami támogatásokra vonatkozó szabályok szerint kell lefolytatni. E célból a Versenypolitikai Főigazgatóság azt javasolta a felpereseknek, hogy e panaszokkal a Bizottság illetékes szolgálatához, azaz a Tengerügyi és Halászati Főigazgatósághoz forduljanak.

8 2021. augusztus 4-i levelükben a felperesek lényegében arra hivatkoztak, hogy az EHA-ra és az ETHA-ra vonatkozó sajátos mechanizmusok nem zárják ki sem az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazhatóságát, sem pedig a 2015/1589 rendelet szerinti panasz benyújtásának lehetőségét. E tekintetben a 2007–2013-as időszakra alkalmazandó, az Európai Halászati Alapról szóló, 2006. július 27-i 1198/2006/EK tanácsi rendelet (HL 2006. L 223., 1. o.; a továbbiakban: EHA-rendelet) 7. cikkének (2) bekezdésére, valamint 2014–2020-as időszakra alkalmazandó, az Európai Tengerügyi és Halászati Alapról, valamint a 2328/2003/EK, a 861/2006/EK, az [EHA-rendelet] 1198/2006/EK és a 791/2007/EK tanácsi rendelet, valamint az 1255/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. május 15-i 508/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 149., 1. o.; helyesbítések: HL 2015. L 116., 26. o.; HL 2015. L 275., 68. o.; HL 2018. L 88., 22. o.; a továbbiakban: ETHA-rendelet) 8. cikkének (2) bekezdésére hivatkoztak, amelyek alapján véleményük szerint az EHA-rendelet vagy az ETHA-rendelet megsértésével nyújtott támogatásokat az állami támogatásokra vonatkozó szabályokra tekintettel kell vizsgálni. Következésképpen a Bizottság feladata, hogy azonosítsa azokat az eszközöket, amelyek révén a finanszírozásra sor került, legyen szó akár az EHA-ról, akár az ETHA-ról vagy más eszközökről, és ennek alapján meghatározza, hogy mely eszközöket kell állami támogatásnak tekinteni azon az alapon, hogy azok nem az EHA vagy az ETHA keretébe tartoznak.

9 2021. november 22-i levelében a Versenypolitikai Főigazgatóság – elismerve, hogy a Holland Királyság a 850/98 rendeletben előírt feltételeket megsértve engedélyezte az elektromos halászat gyakorlását – rámutatott, hogy semmilyen kapcsolat nem állapítható meg az EHA és az ETHA keretében nyújtott finanszírozás és az említett tevékenység között. A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy nem lát olyan potenciálisan jogellenes állami támogatási elemet, amely alaposabb vizsgálatot tenne szükségessé.

10 2022. április 4-i levelükben a felperesek hét csatolt mellékletben olyan kiegészítő információkat nyújtottak be, amelyek többek között – az EHA és az ETHA keretében nyújtott finanszírozásokra vonatkozó különböző dokumentumok és fájlkivonatok szerint – ezen alapok keretében finanszírozásban részesülő, merevítőrudas vonóhálóval elektromos halászatot folytató holland hajók listáit tartalmazzák. Azt is kifogásolták, hogy létezik egy teljes egészében a holland állam által finanszírozott befektetési támogatási program, amely öt, az említett halászatot folytató merevítőrudas vonóhálót használó hajó felszerelésére irányul.

11 2022. szeptember 9-i levelében a Versenypolitikai Főigazgatóság jelezte, hogy a felperesek által 2022. április 4-én benyújtott kiegészítő információk alapján újból részletesen megvizsgálta a merevítőrudas vonóhálóval elektromos halászatot folytató holland hajók finanszírozását, és arra a következtetésre jutott, hogy nem sértették meg az EHA-ra és az ETHA-ra vonatkozó szabályokat, és ennek alapján úgy véli, nem áll fenn olyan, potenciálisan jogellenes állami támogatásra utaló elem, amely alaposabb vizsgálatot tenne szükségessé.

12 2022. november 8-i levelükben a felperesek az EUMSZ 265. cikk második bekezdésének, valamint a 2015/1589 rendeletnek, és különösen e rendelet 4., 12. és 15. cikkének megfelelően arra kérték a Bizottságot, hogy a panaszaikra válaszul az említett rendelet 4. cikke alapján hozzon határozatot (a továbbiakban: eljárásra való felkérés).

13 „A panaszosok részére az ügy lezárását megelőzően megküldött levelek, amelyekben arról tájékoztatja a panaszosokat, hogy a Bizottság szolgálatai le fogják zárni az ügyet” című, 2023. február 14-i levelében a Bizottság tájékoztatta a felpereseket, hogy befejezte a panaszok vizsgálatát.

14 Ezzel összefüggésben a Bizottság először is jelezte, hogy nem szándékozik javaslatot tenni „a [Holland Királysággal] szemben kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás” megindítására. Másodszor rámutatott, hogy a felperesek által 2022. április 4-én megküldött kiegészítő információkra tekintettel újból részletesen megvizsgálta a merevítőrudas vonóhálóval elektromos halászatot folytató holland hajók finanszírozását, és arra a következtetésre jutott, hogy nem sértették meg az EHA-ra és az ETHA-ra alkalmazandó szabályokat. Ennek alapján a Bizottság tájékoztatta a felpereseket azon szándékáról, hogy lezárja az ügyet, és felhívta őket, hogy amennyiben olyan új információk birtokába jutnak, amelyek relevánsak lehetnek az ügy felülvizsgálata szempontjából, négy héten belül vegyék fel vele a kapcsolatot, amely határidő elteltével az ügyet lezárhatja.

A felek kérelmei

15 A felperesek lényegében azt kérik, hogy a Törvényszék:

– állapítsa meg, hogy a Bizottság jogellenesen mulasztotta el a 2015/1589 rendelet szerinti határozat elfogadását;

– kötelezze a Bizottságot, hogy két hónapon belül hozzon határozatot az említett rendelet alapján;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

16 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;

– másodlagosan, a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

17 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek arra hivatkoznak, hogy a 2015/1589 rendelet 12. cikke (1) bekezdése második albekezdésének és 15. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Bizottságnak egyrészt észszerű határidőn belül, teljeskörűen és gondosan meg kellett volna vizsgálnia azokat az információkat, amelyeket a panaszokban, valamint az azt követő levélváltásokban közöltek vele, és amelyekben különböző támogatási intézkedések fennállását jelentették be, másrészt pedig e rendelet 4. cikkének (2), (3) vagy (4) bekezdése alapján végleges határozatot kellett volna hoznia, amelyben egyértelműen kifejti az ezzel kapcsolatos álláspontját.

18 Közelebbről, a felperesek szerint a Bizottság tévesen állapította meg, hogy az EHA és az ETHA keretében a merevítőrudas zsákhálóval elektromos halászatot folytató holland hajóknak nyújtott finanszírozás az EHA-rendelet 7. cikke és az ETHA-rendelet 8. cikke alapján mentesül az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alkalmazása alól. Úgy vélik ugyanis, hogy ha kétség merülne fel azzal kapcsolatban, hogy az ilyen finanszírozásra az említett alapokra vonatkozó szabályokon kívül vagy azok figyelmen kívül hagyásával került sor, azt állami támogatásnak kellene minősíteni, így a Bizottság köteles lenne a 2015/1589 rendelet alapján elvégezni a vizsgálatát.

19 A Bizottság elsődlegesen a keresetnek az EUMSZ 265. cikk második bekezdése szerinti elfogadhatatlanságára hivatkozik, többek között azzal az indokkal, hogy a jelen kereset benyújtása előtt állást foglalt a panaszokkal kapcsolatban. Másodlagosan vitatja az említett kereset megalapozottságát.

A kereset elfogadhatóságáról

20 A Bizottság úgy véli, hogy a 2023. február 14-i levelében egyértelműen és véglegesen állást foglalt az eljárásra való felkéréssel kapcsolatban, így a jelen kereset elfogadhatatlan. Álláspontja szerint a felperesekkel folytatott levelezés egészének együttes olvasatából az következik, hogy lényegében úgy ítélte meg, hogy nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy a 2015/1589 rendelet alapján határozatot fogadjon el, mivel az EUMSZ 42. cikknek, az EHA-rendelet 7. cikkének és az ETHA-rendelet 8. cikkének megfelelően az EUMSZ 107–EUMSZ 109. cikk nem alkalmazható a tagállamok által az EHA vagy az ETHA keretében teljesített kifizetésekre.

21 A felperesek ezzel szemben először is azt állítják, hogy a Bizottság a 2023. február 14-i levelében nem foglalt állást az eljárásra való felkéréssel kapcsolatban. Véleményük szerint az említett levélben a Bizottság még csak nem is hivatkozott a 2015/1589 rendelet 4. cikke szerinti határozat elfogadására irányuló kérelmükre, és azt sem jelezte, hogy úgy véli, nem rendelkezik hatáskörrel ilyen határozat elfogadására. Másodszor arra hivatkoznak, hogy még ha feltételezhető is lenne, hogy e levelet úgy kell értelmezni, mint amely a Bizottságnak az említett felkérésre vonatkozó állásfoglalását tartalmazza, az álláspontot nem fogadták el egyértelműen és véglegesen. Egyrészt úgy vélik, hogy a Bizottság azáltal, hogy a szóban forgó levélben jelezte, hogy nem szándékozik javaslatot tenni „a [Holland Királysággal] szemben kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás” megindítására, mellőzte az állásfoglalást az e felkérésben megfogalmazott kérelemről, amelynek nem az volt a célja, hogy a Bizottságot ilyen eljárás megindítására hívja fel. Másrészt azt állítják, hogy a Bizottság a szóban forgó levelet homályosan és a jövőre nézve fogalmazta meg, mivel annak jelzésére szorítkozott, hogy nem „tervezi”, hogy helyt ad a panaszoknak, hogy „szándékában áll” az ügyet lezárni, és felhívta őket arra, hogy „vegyék fel” vele a kapcsolatot, ha rendelkeznek „olyan új [információkkal], amelyek relevánsak lehetnek az ügy felülvizsgálata szempontjából”, és hogy ezen információk hiányában az ügyet le „lehet” zárni.

22 Az ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 265. cikk a döntéshozatal vagy állásfoglalás elmulasztására vonatkozik, és nem arra, ha más intézkedés elfogadására kerül sor, mint amelyet az érdekeltek kívántak, illetve szükségesnek tartottak (1971. július 13-i Deutscher Komponistenverband kontra Bizottság ítélet, 8/71, EU:C:1971:82, 2. pont; 1992. november 24-i Buckl és társai kontra Bizottság ítélet, C-15/91 és C-108/91, EU:C:1992:454, 17. pont). Így meg kell állapítani, hogy az intézménynél nemcsak akkor nem áll fenn intézményi mulasztás, ha a felperesnek megfelelő jogi aktust bocsát ki, hanem akkor sem, ha megtagadja az ilyen jogi aktus meghozatalát, és a hozzá intézett kérelemre válaszolva közli azokat az okokat, amelyek miatt úgy véli, hogy nem kell meghoznia az említett jogi aktust, vagy nem rendelkezik hatáskörrel a

meghozatalára (2021. december 21-i Finiconsult kontra Bizottság ítélet, T-504/21, nem tették közzé, EU:T:2021:948, 6. pont; 2023. február 1-jei No kontra Bizottság ítélet, T-708/21, nem tették közzé, EU:T:2023:49, 56. pont).

23 Ennélfogva az intézményi mulasztás megállapítása iránti kereset elfogadhatóságának az EUMSZ 265. cikkben rögzített feltételei nem teljesülnek, ha az eljárásra felkért intézmény a kereset benyújtása előtt állást foglalt e felkérés tekintetében és az érdekeltek által kívánttól vagy szükségesnek tartottól eltérő aktus elfogadása – mint amilyen az eljárásra való felkérésben szereplőnek megfelelő fellépés megfelelően indokolt megtagadása – a mulasztást megszüntető állásfoglalásnak minősül (lásd: 2022. március 24-i Wagenknecht kontra Bizottság ítélet, C-130/21 P, EU:C:2022:226, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 Az EUMSZ 265. cikk második bekezdése szerint az állásfoglalásnak egyértelműen és véglegesen meg kell határoznia az érintett intézménynek a felperes kérelmére vonatkozó álláspontját (2022. március 24-i Wagenknecht kontra Bizottság ítélet, C-130/21 P, EU:C:2022:226, 33. pont).

25 A jelen ügyben meg kell említeni, hogy a felperesek a panaszok egyes részeiben egyrészt „jogellenes és a belső piaccal összeegyeztethetetlen európai támogatások” fennállását kifogásolták, amelyeket az EHA és az ETHA keretében a merevítőrudas vonóhálóval elektromos halászatot folytató holland hajók számára nyújtottak, megsértve többek között az 5%-os szabályt (a továbbiakban: az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozások), másrészt pedig a Holland Királyság által az említett vonóhálós hajók javára nyújtott „nemzeti támogatások”, amelyeket állami támogatásnak kell minősíteni (a továbbiakban: sérelmezett nemzeti támogatások).

26 Ezenkívül a felperesek 2022. április 4-i levelükben kiegészítő információkat nyújtottak be a Bizottsághoz mind az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokra, mind pedig a sérelmezett nemzeti támogatásokra vonatkozóan.

27 Az eljárásra való felkérésben a felperesek – többek között a panaszokra és az azokhoz csatolt információkra, valamint a Bizottsággal a 2022. április 4-i levelükben, köztük a hét mellékletében közölt kiegészítő információkra hivatkozással, amelyek szerintük kézzelfogható bizonyítékot szolgáltatnak az állami támogatások fennállására – az EUMSZ 265. cikk második bekezdésének, valamint a 2015/1589 rendeletnek és különösen e rendelet 4., 12. és 15. cikkének megfelelően arra kérték a Bizottságot, hogy az említett rendelet 4. cikke alapján hozzon határozatot.

28 E körülmények között meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság a kereset benyújtása előtt egyértelműen és véglegesen állást foglalt-e a panaszokban és a felperesek 2022. április 4-i levelében kifogásolt valamennyi intézkedésről, vagyis egyrészt az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokról, másrészt pedig a sérelmezett nemzeti támogatásokról.

Az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokra vonatkozó állásfoglalás fennállásáról

29 A panaszokban, valamint a Bizottsággal ezt követően folytatott levelezésben a felperesek lényegében arra hivatkoztak, hogy az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozások nem feleltek meg az ezen alapokra vonatkozó szabályoknak, mivel azokat az 5%-os szabály megsértésével folyósították, és hogy e meg nem felelés miatt e finanszírozásokat állami támogatásnak kell minősíteni, és azokat a 2015/1589 rendelet alapján kell megvizsgálni. Az

eljárásra való felkérésben a felperesek többek között az említett panaszokra és a 2022. április 4-i levelükre hivatkozva arra kérték a Bizottságot, hogy fogadjon el egy, az említett rendelet 4. cikke szerinti határozatot.

30 E tekintetben a Bizottság a felperesekkel folytatott levélváltásai során lényegében rámutatott, hogy úgy véli egyrészt, hogy a 2015/1589 rendelet alapján nem rendelkezik hatáskörrel az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokra vonatkozó határozat elfogadására, másrészt pedig, hogy az említett finanszírozások nem sértik az EHA-ra és az ETHA-ra vonatkozó szabályokat.

31 Így 2021. április 16-i levelében a Bizottság rámutatott, hogy véleménye szerint a KHP terén alkalmazandó szabályok, különösen az EHA-ra és az ETHA-ra vonatkozó szabályok elsőbbséget élveznek az állami támogatásokra vonatkozó szabályokkal szemben, mivel az EHA-rendelet és az ETHA-rendelet olyan sajátos ellenőrzési mechanizmusokat ír elő, amelyek értelmében a tagállamok kötelesek visszatéríttetni az említett alapok keretében teljesített jogosulatlan kifizetéseket, és ezért az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozás megfelelőségének vizsgálatát az e rendeletekben előírt különös eljárások szerint kell folytatni, nem pedig az állami támogatásokra alkalmazandó eljárások szerint.

32 Emellett a Bizottság 2021. november 22-i és 2022. szeptember 9-i levelében kifejtette azokat az okokat, amelyek miatt véleménye szerint az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozások nem sértik az EHA- és az ETHA-rendeletet. A 2023. február 14-i levél e tekintetben lényegében ugyanazokat az indokokat vette át, mint amelyeket a Bizottság a 2022. szeptember 9-i levélben kifejtett.

33 Amint azt a felperesek megjegyzik, magában a 2023. február 14-i levelében a Bizottság valóban nem tagadta meg kifejezetten a 2015/1589 rendelet szerinti határozat elfogadását, és azt sem jelezte, hogy nem rendelkezik hatáskörrel ilyen határozat elfogadására az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokat illetően.

34 Mindazonáltal a 2023. február 14-i levelet az azt megelőző levélváltás fényében kell értelmezni. Egyrészt ugyanis ebben a levélben a Bizottság a 2021. november 22-i és 2022. szeptember 9-i levelére hivatkozott. Másrészt az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az állásfoglalás fennállásának, valamint egyértelmű és végleges jellegének vizsgálata céljából figyelembe lehet venni a felperesek és a Bizottság közötti, az állásfoglalást megelőző levélváltást (lásd ebben az értelemben: 2020. június 16-i CJ kontra az Európai Unió Bírósága végzés, C-634/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:474, 30. és 31. pont; 2023. február 1-jei NO kontra Bizottság végzés, T-708/21, nem tették közzé, EU:T:2023:49, 71. és 72. pont).

35 Így a jelen ügy körülményei között meg kell állapítani, hogy a Bizottság a 2023. február 14-i levelében lényegében megerősítette a korábban egyértelműen kifejtett álláspontját, amely szerint egyrészt a 2015/1589 rendelet alapján nem rendelkezik hatáskörrel az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokra vonatkozó határozat elfogadására, másrészt pedig az említett finanszírozások nem sértették meg az EHA-ra és az ETHA-ra vonatkozó szabályokat, és hogy ennek alapján úgy határozott, hogy lezárja a panaszok vizsgálatát, amint azt ugyanebben a levélben bejelentette.

36 Márpedig a fenti 22. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint az intézmény részéről nem áll fenn mulasztás, ha megtagadja a kért jogi aktus meghozatalát, és a hozzá intézett kérelemre válaszolva közli azokat az okokat, amelyek miatt úgy véli, hogy nem rendelkezik hatáskörrel a meghozatalára.

37 Közömbös az a körülmény, hogy ezen állásfoglalással a felperesek nem elégednek meg, ugyanis az EUMSZ 265. cikk a döntéshozataltól vagy állásfoglalástól való tartózkodásában megnyilvánuló mulasztásra utal, és nem arra, ha más intézkedés elfogadására kerül sor, mint amelyet az érdekelt kívánt, illetve szükségesnek tartott (lásd ebben az értelemben: 2000. december 13-i Sodima kontra Bizottság végzés, C-44/00 P, EU:C:2000:686, 83. pont; 2017. április 6-i Brancheforeningen for Regulerkraft i Danmark kontra Bizottság végzés, T-203/16, nem tették közzé, EU:T:2017:279, 22. pont).

38 Ugyanígy a jelen ügyben nem releváns a felperesek által hangsúlyozott azon tény, hogy a Bizottság a 2023. február 14-i levelében annak ellenére jelezte, hogy nem szándékozik javaslatot tenni „a [Holland Királysággal] szemben kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás” megindítására, hogy az eljárásra való felkérésben a felperesek ezt nem kérték tőle, mivel a Bizottság az említett levélnek az azt megelőző levélváltásokkal együttesen értelmezett más részeiben egyértelműen állást foglalt a 2015/1589 rendelet szerinti, az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokra vonatkozó határozat elfogadására irányuló kérelemről.

39 Ebből következik, hogy a Bizottság az EUMSZ 265. cikk értelmében a kereset benyújtása előtt állást foglalt az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokkal kapcsolatban.

40 El kell utasítani a felperesek annak bizonyítására irányuló érveit is, hogy a szóban forgó állásfoglalás nem volt egyértelmű és végleges.

41 Ami ugyanis a szóban forgó állásfoglalás egyértelmű jellegét illeti, a fenti 7., 31. és 35. pontból kitűnik, hogy a Bizottság egyértelműen rámutatott, hogy véleménye szerint nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy a 2015/1589 rendelet alapján határozatot fogadjon el az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozások tekintetében. Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a felperesek – amint az a 2021. augusztus 4-i levelükből kitűnik – megértették, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy nem rendelkezik hatáskörrel az ilyen határozat elfogadására. Ezt tanúsítja az a tény, hogy e levél tárgya „[a] merevítőrudas vonóhálóval folytatott elektromos halászat részére nyújtott jogellenes állami támogatással vagy a támogatással való visszaéléssel kapcsolatban 2021 márciusában benyújtott panaszokra vonatkozó hatáskör hiánya miatti elutasítás” volt, valamint az, hogy ugyanebben a levélben a felperesek előadták azokat az indokokat, amelyek alapján úgy vélték, hogy a Bizottság által ily módon kifejtett álláspont téves. Következésképpen a Bizottság álláspontjának egyértelműsége nem vonható kétségbe.

42 Ami a szóban forgó állásfoglalás végleges jellegét illeti, – amint arra a felperesek rámutatnak – a Bizottság a 2023. február 14-i levelében valóban tájékoztatta őket az akta lezárására irányuló „szándékáról”, és felhívta őket arra, hogy közöljék vele „azokat az új információkat, amelyek relevánsak lehetnek az [ügyük] felülvizsgálata szempontjából”; ennek hiányában az ügyet le „lehet” zárni.

43 Ez azonban nem változtat azon, hogy 2023. február 14-i levelében a Bizottság jelezte, hogy befejezte a panaszok vizsgálatát. Ebből kitűnik tehát, hogy végleges véleményt alakított ki az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokról.

44 Ennélfogva pusztán az a tény, hogy a Bizottság egy utolsó lehetőséget biztosított a felpereseknek arra, hogy amennyiben olyan új információkkal rendelkeznek, amelyek indokolhatják az ügy „felülvizsgálatát”, nem kérdőjelezi meg a fentieket, mivel a Bizottság a 2023. február 14-i levelében egyértelműen jelezte, hogy befejezte a panaszok vizsgálatát, és ismertette az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokkal kapcsolatos végleges elemzését.

45 Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a Bizottság egyik levelében szereplő azon jelzés, amelyben arra kéri a felperest, hogy tekintse úgy, hogy a Bizottsággal folytatott levélváltást – „az új tények függvényében” – lezárták, önmagában nem zárja ki a Bizottság által kifejtett álláspont egyértelmű és végleges jellegét (lásd ebben az értelemben: 2003. szeptember 30-i Fiocchi munizioni kontra Bizottság ítélet, T-26/01, EU:T:2003:248, 76. és 78. pont).

46 Ezenkívül semmiképpen sem vitatott, hogy a 2023. február 14-i levelet követően a felperesek egyetlen új információt sem szolgáltattak a Bizottságnak, és ezért nem számíthattak arra, hogy a Bizottság felülvizsgálja álláspontját.

47 E körülmények között el kell utasítani a felperesek azon érveit, amelyek az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokra vonatkozó bizottsági állásfoglalás végleges jellegének vitatására irányulnak.

48 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a 2023. február 14-i levelet – megalapozottságától függetlenül – úgy kell tekinteni, mint amely egyértelműen és véglegesen meghatározza a Bizottság által az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokkal kapcsolatos eljárásra való felkérésre válaszul kialakított álláspontját.

49 Ennélfogva az intézményi mulasztás megállapítása iránti keresetet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani annyiban, amennyiben az annak megállapítására irányul, hogy a Bizottság a 2015/1589 rendelet alapján elmulasztott határozatot hozni az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozások tárgyában.

A sérelmezett nemzeti támogatásokkal kapcsolatos állásfoglalás fennállásáról

50 Amint az a fenti 6. és 25. pontban megállapításra került, az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokon kívül a felperesek a panaszok elkülönült részében több sérelmezett nemzeti támogatás fennállásával kapcsolatban is a Bizottsághoz fordultak. E tekintetben öt, a holland hatóságok által nyújtott támogatási intézkedést soroltak fel, amelyek összege véleményük szerint 880 000 euró és 74 millió euró között mozgott, és különböző forrásokra utaltak, amelyek szerintük bizonyítják az említett intézkedések fennállását.

51 2021. április 16-i levelében a Bizottság rámutatott, hogy a panaszokból kitűnik, hogy az azokban kifogásolt intézkedésekre „vagy az [EHA], vagy az [ETHA] keretében került sor”. Ily módon, amint azt egyébként a tárgyaláson is megerősítette, a Bizottság az említett panaszokat úgy értelmezte, hogy azok csak az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokra vonatkoznak.

52 Márpedig ezáltal a Bizottság részlegesen értelmezte a panaszokat, és így a 2021. április 16-i levelében elmulasztotta kifejteni álláspontját e panaszoknak a sérelmezett nemzeti támogatásokra vonatkozó részével kapcsolatban.

53 Ezt követően a felperesek a 2021. augusztus 4-i levelükben többek között arra hivatkoztak, hogy a Bizottság feladata, hogy azonosítsa azokat az eszközöket, amelyek révén a finanszírozást nyújtották, függetlenül attól, hogy az EHA-ról és az ETHA-ról, vagy más eszközökről van szó, hogy ennek alapján meghatározza, mely eszközök minősülnek állami támogatásnak, mivel nem tartoznak az EHA vagy az ETHA keretébe, és hogy megvizsgálja azok belső piaccal való összeegyeztethetőségét.

54 Hasonlóképpen a felperesek 2022. április 4-i levelükben kiegészítő információkat nyújtottak be, amelyek e levél VI. pontjában egy teljes egészében a holland állam által finanszírozott beruházási támogatási program fennállását kifogásolták, amelynek tárgya öt hajó elektromos merevítőrudas vonóhálóval való felszerelése. Ezzel összefüggésben a gazdasági, mezőgazdasági és innovációs miniszter részéről a Holland Királyság parlamentje alsóházának elnökéhez intézett 2011. május 25-i levélre hivatkoztak, amelyből kitűnik, hogy a holland hatóságok úgy vélték, hogy az EHA-rendelet nem engedélyezi az elektromos merevítőrudas vonóhálókba való beruházás finanszírozását, és ezért az említett programot teljes egészében állami támogatásokból finanszírozták. Ezt a levelet a felperesek VI. mellékletként csatolták a 2022. április 4-i levelükhöz.

55 Végül az eljárásra való felkérésben a felperesek kifejezetten a panaszokban szereplő információkra, valamint egyéb, a 2022. április 4-i levelükben és annak hét mellékletében a Bizottsággal közölt tényekre hivatkoztak, amelyek szerintük kézzelfogható bizonyítékokat szolgáltatnak az állami támogatások fennállására vonatkozóan. Márpedig, amint az a fenti 50. és 54. pontból kitűnik, ezen információk és tények között szerepeltek a sérelmezett nemzeti támogatások. Így az említett felhívás egyértelműen az említett panaszokban és levélben kifogásolt valamennyi intézkedésre vonatkozott, beleértve a sérelmezett nemzeti támogatásokat is.

56 Márpedig a Bizottság a felperesek által 2022. április 4-én megküldött kiegészítő információkra válaszul küldött 2022. szeptember 9-i levelében és az eljárásra való felkérésre válaszul küldött 2023. február 14-i levelében nem említette a sérelmezett nemzeti támogatásokat, és e tekintetben nem is fejtette ki véleményét.

57 Ugyanis, bár a Bizottság 2022. szeptember 9-i és 2023. február 14-i levelében jelezte, hogy „a [felperesek] által 2022. április 4-én megküldött információk alapján újból részletesen megvizsgálta a holland hajók finanszírozását”, az EHA-ra és az ETHA-ra alkalmazandó szabályok elemzésére szorítkozott, holott a felperesek szerint a sérelmezett nemzeti támogatásokat az említett alapokon kívül nyújtották, és azokat teljes egészében a holland állam finanszírozta. Így a Bizottság által az említett levelekben kifejtett érvelés nem vonatkozott a sérelmezett nemzeti támogatásokra.

58 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság sem a 2023. február 14-i levelében, sem a felperesekkel folytatott korábbi levélváltásaiban nem foglalt állást a sérelmezett nemzeti támogatásokról. Márpedig, ha az eljárásra felhívott intézmény állást foglal az eljárásra való felkérés egy részével kapcsolatban, és mellőzi az e felkérés másik részére vonatkozó állásfoglalást, a kereset ez utóbbi rész tekintetében elfogadható (lásd ebben az értelemben: 1995. január 24-i Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélet, T-74/92, EU:T:1995:10, 54–63. pont).

59 A Bizottság egy pervezető intézkedésre adott válaszában és a tárgyaláson arra hivatkozott, hogy a Holland Királyság által öt merevítőrudas vonóhálóval felszerelt hajónak elektromos vonóhálóval való felszerelése finanszírozása érdekében nyújtott támogatás, amit a felperesek a panaszokban,

valamint a 2022. április 4-i levelükben kifogásoltak, valójában az SA.24076 N/2007 – Hollandia – A merevítőrudas vonóhálóval folytatott elektromos halászatba történő befektetésekhez nyújtott támogatás, amelyet a 2008. március 17-i határozat (HL 2008. C 246., 1. o.) jóváhagyott.

60 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy – amint azt egyébként a Bizottság a tárgyaláson elismerte – a Bizottság a felperesekkel folytatott levélváltásai során egyszer sem jelezte, hogy úgy ítéli meg, hogy a fenti 59. pontban említett támogatás valójában egy már engedélyezett létező támogatás, és hogy emiatt nem tervezi a 2015/1589 rendelet szerinti határozat elfogadását. Ellenkezőleg, a Bizottság, amint azt egy pervezető intézkedésre adott válaszában megerősítette, úgy ítélte meg, hogy a panaszok kizárólag az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokra vonatkoznak, nem pedig a sérelmezett nemzeti támogatásokra, amelyeket a felperesek szerint az említett kereten kívül nyújtottak. Márpedig, amint az a fenti 6., 26. és 51–53. pontból következik, ez az álláspont az említett panaszok részleges olvasatából eredt, így a Bizottság elmulasztotta megvizsgálni az azokban kifogásolt intézkedések egy részét.

61 Ezenkívül és mindenesetre a fenti 59. pontban említett támogatás csak egyike a panaszokban sérelmezett nemzeti támogatásoknak, így a Bizottságnak az első alkalommal az eljárás során kifejtett érve e támogatások közül csak egyet érint.

62 Nem lehet helyt adni a Bizottság másodlagosan felhozott azon érvének sem, amely szerint a 2023. február 14-i levelét a 2015/1589 rendelet 24. cikke (2) bekezdésének második albekezdése alapján a felpereseknek címzett, az „ügy lezárását megelőzően megküldött” levélnek kell tekinteni, és az EUMSZ 265. cikk értelmében vett egyértelmű és végleges állásfoglalásnak minősül.

63 Meg kell ugyanis állapítani egyrészt, hogy 2023. február 14-i levelében a Bizottság nem a 2015/1589 rendelet 24. cikke (2) bekezdésének második albekezdésére támaszkodott.

64 Másrészt a Bizottság nem érvelhet egyszerre azzal, hogy nem rendelkezett hatáskörrel arra, hogy a hozzá benyújtott panaszokra válaszul határozatot fogadjon el a 2015/1589 rendelet alapján, és másodlagosan azzal, hogy a 2023. február 14-i levelét mindazonáltal az említett rendelet 24. cikke (2) bekezdésének második albekezdésén alapuló levélnek kell tekinteni.

65 Végül az a körülmény, hogy a Bizottság a 2023. február 14-i levelében rámutatott, hogy befejezte a panaszok vizsgálatát, és hogy le kívánja zárni az ügyet, nem jelenti azt, hogy állást foglalt az azokban, és a felperesek 2022. április 4-i levelében a sérelmezett nemzeti támogatásokat illetően kifogásolt valamennyi intézkedésről. A Bizottság ugyanis a felperesekkel folytatott számos levélváltása során soha nem említette a sérelmezett nemzeti támogatásokat, és még kevésbé elemezte azokat. Ellenkezőleg, a felperesekkel folytatott levelezésében kifejtett valamennyi megfontolás az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozásokra vonatkozott. Márpedig az ilyen megfontolások nem állnak kapcsolatban a sérelmezett nemzeti támogatásokkal, amelyeket a felperesek szerint az említett alapokon kívül nyújtottak, és amelyeket teljes egészében a holland állam finanszírozott. Következésképpen az említett megfontolások nem teszik lehetővé, hogy a Bizottság e tekintetben bármiféle állásfoglalást fogalmazzon meg.

66 Ebből következik, hogy a sérelmezett nemzeti támogatásokat illetően a Bizottság az EUMSZ 265. cikk értelmében nem foglalt egyértelműen és véglegesen állást az eljárásra való felkérésről.

67 Ennélfogva a keresetet elfogadhatónak kell nyilvánítani annyiban, amennyiben az a Bizottság azzal kapcsolatos mulasztásának megállapítására irányul, hogy a Bizottság a sérelmezett nemzeti támogatásokat illetően nem járt el a 2015/1589 rendelet alapján.

Az ügy érdeméről

68 Az intézményi mulasztás megállapítása iránti kérelem megalapozottságáról való határozathozatal érdekében meg kell vizsgálni, hogy a Bizottságot az EUMSZ 265. cikk értelmében vett eljárásra való felkérése idején terhelte-e eljárási kötelezettség (lásd: 2022. december 21-i Ekobulkos kontra Bizottság ítélet, T-702/21, EU:T:2022:842, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 Az állami támogatások területén a 2015/1589 rendelet szabályozza azokat a helyzeteket, amelyekben a Bizottság köteles eljárni a jogellenes, illetve a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatásokkal kapcsolatban (2022. december 21-i Ekobulkos kontra Bizottság ítélet, T-702/21, EU:T:2022:842, 28. pont).

70 A 2015/1589 rendelet 12. cikke (1) bekezdésének második albekezdése többek között úgy rendelkezik, hogy a Bizottság indokolatlan késedelem nélkül megvizsgál minden, az érdekelt felek által a 24. cikk (2) bekezdése alapján benyújtott panaszt. Ez, az érdekelt felek jogaira vonatkozó rendelkezés többek között azt írja elő, hogy ha az érdekelt fél által ismertetett tények és jogi szempontok alapján első vizsgálatot követően nem állapítható meg a jogellenes támogatás vagy a támogatással való visszaélés ténye, a Bizottság erről értesíti az érdekelt felet, és felkéri, hogy az előírt – szokásos esetben egy hónapot nem meghaladó – határidőn belül nyújtsa be észrevételeit. Amennyiben az érdekelt fél az előírt határidőn belül nem nyújt be észrevételt, a panaszt visszavontnak kell tekinteni (2022. december 21-i Ekobulkos kontra Bizottság ítélet, T-702/21, EU:T:2022:842, 29. pont).

71 A 2015/1589 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének első mondata előírja, hogy a lehetséges jogellenes támogatás vizsgálata az említett rendelet 4. cikkének (2), (3) vagy (4) bekezdése szerinti határozat meghozatalával zárul, amely cikk szerint a Bizottság a bejelentést közvetlenül annak kézhezvétele után megvizsgálja, és vagy olyan határozatot hoz, amely megállapítja, hogy az intézkedés nem valósít meg támogatást, vagy kifogást nem emelő határozatot hoz, amennyiben az intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően nem merül fel kétség, vagy pedig hivatalos vizsgálati eljárás megindítását elrendelő határozatot hoz, amennyiben az említett intézkedés belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően kétség merül fel (2022. december 21-i Ekobulkos kontra Bizottság ítélet, T-702/21, EU:T:2022:842, 30. pont).

72 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a jelen ügyben egy állítólagosan jogellenes, illetve a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatással kapcsolatban a Bizottsághoz benyújtottak-e panaszt vagy ilyen információkat, amely esetben a 2015/1589 rendelet 12. cikke (1) bekezdésének második albekezdése vagy ugyanezen rendelet 15. cikke (1) bekezdésének első mondata alapján eljárást kellett volna folytatni, vagy e rendelkezéseken alapuló határozatot kellett volna hozni (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 29-i Ryanair kontra Bizottság ítélet, T-442/07, nem tették közzé, EU:T:2011:547, 37. pont; 2022. december 21-i Ekobulkos kontra Bizottság ítélet, T-702/21, EU:T:2022:842, 31. pont).

73 A jelen ügyben, amint az a fenti 3–6. pontban megállapításra került, a 794/2004 rendelet IV. mellékletében szereplő formanyomtatvány alkalmazásával benyújtott panaszok érkeztek a Bizottsághoz, amelyek többek között több sérelmezett nemzeti támogatásra vonatkoztak. Ezenkívül, amint az a fenti 10. pontban megállapításra került, a felperesek 2022. április 4-i levelükben kiegészítő információkat nyújtottak be.

74 E tekintetben pontosítani kell, hogy a Bizottság nem vitatja, hogy hatáskörrel rendelkezett a 2015/1589 rendelet alapján annak vizsgálatára, hogy a sérelmezett nemzeti támogatások állami támogatásnak minősülnek-e, valamint adott esetben e támogatások jogszerűségének és a belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálatára. Hasonlóképpen, ha e vizsgálat során a Bizottság adott esetben úgy ítélné meg, hogy e támogatások vagy azok némelyike az említett rendelet 1. cikkének b) pontja értelmében vett létező támogatásnak minősül, erről köteles tájékoztatni a felpereseket, és ugyanezen rendelet 24. cikke (2) bekezdésének megfelelően közölnie kell velük, hogy ezen oknál fogva a felperesek által hivatkozott ténybeli és jogi elemek első látásra nem elegendők a jogellenes állami támogatás vagy a támogatással való visszaélés fennállásának bizonyításához.

75 Ennélfogva a Bizottság, mivel megfelelő panasszal fordultak hozzá, tájékoztatva a feltételezett jogellenes támogatás fennállásáról vagy az ilyen támogatásokkal való visszaélésről, köteles volt a 2015/1589 rendelet 12. cikke (1) bekezdése második albekezdésének, 15. cikke (1) bekezdésének és 24. cikke (2) bekezdésének megfelelően eljárni. Márpedig e vizsgálatnak arra kellett volna vezetnie a Bizottságot, hogy megtegye a fent említett rendelkezésekben előírt egyik lépést, vagy azok alapján határozatot fogadjon el (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 29-i Ryanair kontra Bizottság ítélet, T-442/07, nem tették közzé, EU:T:2011:547, 67. pont).

76 Márpedig, mivel a sérelmezett nemzeti támogatásokat illetően nem tett semmilyen lépést, és *a fortiori* nem fogadott el határozatot a 2015/1589 rendelet alapján, noha erre köteles lett volna, a Bizottság mulasztást követett el az eljárásra való felkéréstől számított két hónapos határidő lejártakor.

77 Ebből következik, hogy megalapozottak a felperesek annak bizonyítására irányuló kifogásai, hogy a Bizottság nem tett eleget a 2015/1589 rendelet alapján a sérelmezett nemzeti támogatásokat illetően fennálló eljárási kötelezettségének.

78 A fentiek összességéből következik, hogy a keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani annyiban, amennyiben az annak megállapítására irányul, hogy a Bizottság mulasztást követett el az EHA és az ETHA keretében sérelmezett finanszírozások tekintetében, és helyt kell adni annyiban, amennyiben az a Bizottság által a sérelmezett nemzeti támogatásokkal kapcsolatban megvalósított mulasztás megállapítására irányul.

79 Végül a felperesek második kereseti kérelmét illetően, amelyben azt kérik, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot arra, hogy két hónapos határidőn belül hozzon határozatot a 2015/1589 rendelet alapján, emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. és EUMSZ 265. cikken alapuló keresetek esetében az uniós bíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy az uniós intézményekkel, szervekkel és hivatalokkal szemben meghagyást bocsásson ki. Az érintett intézménynek kell ugyanis meghoznia azokat az intézkedéseket, amelyeket egy – akár egy megsemmisítés iránti kereset, akár egy intézményi mulasztás megállapítása iránti kereset keretében hozott – ítélet végrehajtása megkíván (lásd: 2012. július 9-i Pigui kontra Bizottság végzés, T-382/11, nem tették közzé, EU:T:2012:350, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. április 13-i Alauzun és társai kontra Bizottság végzés, T-695/21, nem tették közzé,

EU:T:2022:233, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen a felperesek második kereseti kérelmét el kell utasítani, mivel a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel annak elbírálására.

A költségekről

80 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (3) bekezdése értelmében részleges pernyertesség esetén a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit.

81 Mivel a jelen ügyben a Törvényszék csak részben adott helyt a keresetnek, úgy véli, hogy a jogvita körülményeit akkor értékeli igazságosan, ha úgy határoz, hogy a felek maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Európai Bizottság, azáltal, hogy nem járt el a felperesek panaszai 6. pontja a) részének „A belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatások” címében és a 2022. április 4-i levelük VI. pontjában megjelölt feltételezett állami támogatások vonatkozásában az Európai Unió működéséről szóló szerződés 108. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet alapján, nem teljesítette az e rendeletből eredő kötelezettségeit.

2) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A felek maguk viselik saját költségeiket.

Papasavvas Kornezov De Baere

Petrlík Kingston

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. november 13-i nyilvános ülésen.

Aláírások